

Una carrera jurídica fins al 2 de juliol: presos polítics com europarlamentaris.

written by Redacció Unilateral | 13 de juny de 2019

La lluita judicial continua viva però ja no és una lluita entre iguals. Ara, queden en peu les posicions de Junqueras i també de Puigdemont i Comín, per ésser eurodiputats. Ambdós per camins diferents però amb un destí semblant: guanyar veu dins de les institucions europees per posar en evidència la persecució i discriminació que pateix el poble català.

Puigdemont i Comín, a l'espera de que el Tribunal Suprem espanyol decideixi la sort de Junqueras, igualment han traslladat a la mateixa Sala 2ª unes al·legacions on demanen que es deixi sense efecte l'ordre de detenció espanyola vigent, interna, ja que si s'admet podria permetre obtenir l'acta d'eurodiputat a ambdós exiliats, després de constatar com les institucions europees es renten les mans davant aquest eurodiputats electes.

Les raons jurídiques que exposen en el seu escrit d'al·legacions, basades en posicionament previs del mateix tribunal espanyol, es fonamenten en la jurisprudència que els hi ha permès ésser elegibles i , per tant, presentar-se a les eleccions europees. Segons aquestes al·legacions, i amb molt de sentit comú, "si han acreditat sobradament els requisits d'elegibilitat previstos en el Dret aplicable i havent obtingut amb escreix els vots per a la seva elecció" tant

Puigdemont com Comín són parlamentaris europeus electes.

Com parlamentaris europeus electes, l'estat espanyol hauria de procedir a reconèixer la immunitat corresponent, segons la normativa vigent, i per tant, poder recollir sense cap restricció l'habilitació estatal després de seguir el tràmit d'acatament constitucional.

La llei electoral espanyola, en la qual s'escuden les autoritats europees per inhibir-se del tema Puigdemont i Comín, tanmateix diu ben clar que els candidats electes gaudeixen de prerrogatives, ja que en sentit contrari parla de la seva suspensió si no acaten el règim constitucional espanyol en un determinat termini.

I aquestes prerrogatives, que tenen per definició tots els electes, en un democràcia liberal, són, com a representats de la voluntat popular i de la determinació ciutadana, la immunitat i la inviolabilitat. I això és incompatible, de ple dret, amb l'existència d'una ordre judicial de cerca, detenció i ingrés a presó, raó per la qual aquesta ha d'ésser suspesa, si més no per permetre l'exercici de drets dins el marc de la Unió Europea, i si no és possible, encara dins de l'estat espanyol.

Qualsevol electe queda revestit d'immunitat en una democràcia liberal. I per tant, això és del tot incompatible amb qualsevol mesura restrictiva de llibertat. La representació política es protegeix incorporant la necessitat del suplicatori que consisteix en demanar a l'assemblea parlamentària permís per actuar en contra d'aquesta premissa, és dir, limitar la llibertat o alterar la normalitat política derivada del sufragi passiu. El dret de la Unió Europea, i per extensió el de l'estat espanyol, dins del món occidental, avantposen, sense dubtes, la protecció democràtica dels electes a qualsevol altre consideració, per greu que sigui.

La clau de tot plegat és que l'electe i el suplicatori són

elements indestriables i marxen plegats, malgrat la jugada viscuda al Congrés de Diputats, on la solució va ésser doblement rocambolesca i contrària a la normalitat d'un estat de dret. Una cosa que no es possible en instàncies europees, tot i els esforços espanyols per desacreditat la causa catalana per la democràcia i l'autodeterminació.